

Vänsterpress om Ukraina

17 maj 2014

Situationen i Ukraina är fortfarande mycket spänd. Sammanstötningar och även väpnade strider förekommer på flera platser, särskilt i östra Ukraina. Det har dock inte hänt något riktigt uppseendeväckande sedan förra veckan, vilket förklarar att flera vänstertidningar inte skrivit något och de som gjort det har lagt stor vikt vid att följa upp massakern i Odessa för två veckor sedan.

Artiklarna nedan är allsesammans från 13/5-16/5

För tidigare artikelsamlingar om Ukraina (den första från februari), se [Svensk vänsterpress om Ukraina](#).

MF 17/5 2014

Innehåll

Internationalen.....	1
<i>Blåbrun röra i Ukraina.....</i>	<i>1</i>
<i>Är Borotba stalinistiskt?.....</i>	<i>2</i>
<i>”Solidaritet är det viktigaste vapen vi har”</i>	<i>3</i>
Offensiv.....	7
<i>Bara arbetarklassens enhet och kamp kan rädda Ukraina.....</i>	<i>7</i>
<i>Antirasister protesterade mot massakern i Odessa</i>	<i>9</i>
Proletären	12
<i>Uppror mot Kievregering.....</i>	<i>12</i>

Internationalen

Blåbrun röra i Ukraina

Ledare

Internationalen 15/5 2014

Andrej Brazjevskij, medlem i vänsterorganisationen Borotba tillhörde dem som flydde undan fascisternas attack i Odessa och tog skydd inne i Fackförening-arnas Hus. När fascisterna från Högra Sektorn och deras sympatisörer bland regeringstrognare fotbollshuliganer satte eld på huset omkom ett 40 tal. Andrej flydde undan lågorna och tog sig ut på gatan. Där slogs han ihjäl av fascisterna. Han var en av många.

Carl Bildt har kommenterat detta med att det var de ”pro-ryska” elementen som skapade oro, och att när fotbollshuliganer blir inblandade så blir det metoder som vi kanske inte alltid gillar. Hur kan Bildt inta denna position? Svaret är att de intressen han representerar idag med full kraft stöder den blå-bruna regimen i Kiev.

EU är i högsta grad part i konflikten, inte en demokratisk övervakare som man vill framställa sig som.

Konfrontationerna i dagens Ukraina började med att EU försökte förmå den ukrainska regeringen, då med Janukovyj som ledare, att acceptera ett ekonomiskt avtal som om det förverkligats skulle slå ut den ukrainska industrin (som till stor del är baserad i östra Ukraina). Janukovyj vacklade. Borotba drev en kampanj mot avtalet utifrån den ukrainska arbetarklassens intressen.

När Janukovyj inte skrev på avtalet organiserade den nyliberala och den fascistiska högern Maidandemonstrationerna. I grunden var det två fraktioner av oligarker (storkapitalister med politisk makt) som stod mot varandra. I västra Ukraina finns det stora illusioner bland ”vanligt folk” om att ett närmande till EU skulle vara en väg bort från korruption och till en högre levnadsstandard. Nyliberalerna och fascisterna kunde utnyttja dessa illusioner. Men Maidan var under deras kontroll och oavsett om det fanns vanliga människor med legitima strävanden på Maidan så var det högern som ledde och tog hem spelet. Resultatet av Maidan är den brun-blåa regering som nu styr i Kiev.

Den pressade befolkningen i östra Ukraina kan komma att se ett ryskt ingripande som nödvändig hjälp. Men vi måste komma ihåg att den ryska regimen också är en oligarkstyrd imperialistisk regim som dessutom i allians med den reaktionära ryskortodoxa kyrkan utvecklar en alltmer reaktionär inrikespolitik. Putin är sannerligen inte lösningen. Lösningen är i stället det som Borotba hela tiden pekar på: en enad ukrainsk arbetarklass som avvisar både reaktionär ukrainsk nationalism och reaktionär rysk nationalism. Att återförstatliga de ekonomiska tillgångar som oligarkerna efter 1989 roffat åt sig är en huvudpunkt för Borotba, som därmed har ett program som går tvärs emot EU:s planer.

Vi i Sverige har fått en nyttig lektion. Vi kan nu se hur tunn den demokratiska fernissan är på vår borgarklass. Den är fullt kapabel att acceptera en regim i Kiev med flera öppna fascistiska ministrar om det gynnar den europeiska imperialismens planer. Den är redo att bagatellisera massakrer, och är fullt kapabel att öppna stöda militär och stridsvagnar mot protesterande civilbefolkning. Svensk massmedia fortsätter att demonisera de protesterande och hjälper därmed den blå-bruna regimen i dess fortsatta mördande.

Är Borotba stalinistiskt?

Martin Fahlgren

Internationalen 16/5 2014

Från vissa håll påstås att Borotba skulle vara stalinistiskt. Det är inte sant. I själva verket är Borotba heterogent i ideologiskt avseende och partipolitiskt en koalition som försöker samla olika vänsterströmningar under ett gemensamt tak. För att citera Johan Ehrenberg i *Dagens ETC* (7/5): "Borotba [är] ett vänsterparti i Ukraina som består av en sammanslutning av både anarkistiska, trotskistiska och stalinistiska små rörelser. Partiet är snabbt växande men samtidigt hotat och arbetar underjordiskt i de delar där Högra sektorn är stark". Detta förhållande illustreras av bilden ovan, där aktivister från Borotba poserar med en banderoll med bland annat en bild på Trotskij. När blev Trotskij stalinist?

På banderollen hyllas "Röda arméns dag", till minne av dess grundande 23 februari. Datumet firas fortfarande i Ryssland, men Putin har döpt om högtidsdagen till "Det ryska fosterlandets försvarares dag". Att Borotba demonstrativt fortsätter att fira datumet som "Röda arméns dag" kan därför också ses som kritik mot Putin och hans ryska nationalism.

Detta blir ännu tydligare när man ser vilka personerna på bilden är. Från vänster: Nikolaj Sjtjors, Vasilij Bosjenko, Leo Trotskij, Kliment Vorosjilov, Aleksander Parchomenko och Vladimir Antonov-Ovsejenko. Samtliga var ledande gestalter i Röda armén (under inbördeskriget), och samtliga var dessutom födda i Ukraina.¹

Borotba vill därmed visa att Röda armén inte enbart var rysk utan också ukrainsk, att Röda armén är deras att hylla, inte Putins.

Och så ytterligare en reflektion: Vad är egentligen de som hela tiden talar om att Borotba skulle vara "stalinister" ute efter? De menar väl ändå inte att den etiketten skulle berättiga sådant som massakern i Odessa? Att det skulle vara okej att ha ihjäl stalinister?

¹ Trotskij mördades (1940) på order av Stalin, medan Antonov-Ovsejenko avrättades under den stora terrorn i Sovjet (i februari 1938). Nikolaj Sjtjors stupade 1919 (under inbördeskriget). Vorosjilov blev stalinist. De två övrigas öde är lite mer oklart. – Red

”Solidaritet är det viktigaste vapen vi har”

Emma Lundström

Internationalen 16/5 2014

Nionde maj. En liten folksamling på Sergels torg i Stockholm. Det är en vecka efter att Fackföreningarnas hus sattes i brand och människoliv släcktes i Odessa, Ukraina. Det är gråväder och duggregn och ett Sverige där mediebilderna av vad som händer i det som brukar kallas för Europas kornbod, gärna framställt sig som, men inte varit särskilt objektiv. Prägats av ett svartvitt tänkande. Manifestationen på Sergels torg är ärligare med sitt ställningstagande: den tar avstånd från våldet.

Det borde vara lätt att skriva under på att ingen ska behöva dö på det sättet människorna dog i Odessa. Det borde också vara lätt att ta avstånd från att det nu sitter fascister i Ukrainas regering. Och från den extremfascistiska gruppen Högra Sektorns ”specialstyrkor”. Utan att för den skull legitimera Putins göranden och låtanden. Men bilden av att alla krafter som varit en del av och utgått från Maidanupproret vill demokrati och fred verkar sitta ingjuten i väldigt många, framförallt journalister och politiker. I deras ögon kommer hotet bara från de proryska krafterna. Protesten på Plattan, anordnad av Rättvisepartiet Socialisterna, Arbetarmakt och Studenter mot rasism, tar avstånd från den växande fascismen. Punkt slut.

”Aldrig mer Odessa” står det på plakaten. Det är flera talare på listan. Alla uttrycker oro över utvecklingen och är tydliga med att ta avstånd från alla former av fascism och nationalism, kritiserar både Angela Merkel, Barack Obama, och Vladimir Putin. Rättvisepartiets Elin Gauffin är en av dem som tagit initiativ till manifestationen:

– Vi har samlats för att det har gått ut en appell för solidaritet, antifascism och internationalism, mot den alltmer fruktansvärda utvecklingen i Ukraina. Det är ingen tvekan om det fruktansvärda faktum att 46 människor, varav många aktiva antirasister och socialister, dödades av en mobb med fascistiska inslag. Socialister har beskrivit att den här massakern var en hämnd för att Odessabor hade haft modet att demonstrera på Första maj.

Hon påpekar att Angela Merkel och Barack Obama hade en presskonferens strax därefter, utan att nämna morderna i Odessa med ett ord. Hon påminner också om att Vladimir Putin öser på med extra mycket förödande nationalism just idag, nionde maj, då slutet på andra världskriget firas i Ryssland:

– Det var inte ryska pampar eller stalinistiska generaler som gav nazismen dödsstöten, det de vanliga soldaterna i Röda armén. Det är vi vanliga arbetare och ungdomar över Europa måste inse idag är att de fascistiska grupperna åter är på frammarsch. Ukraina har nu den mest högervidna regimen i något europeiskt land sedan andra världskriget. Svoboda driver antifeminism, en politik mot aborträtt, våldtäkter är i princip omöjlig enligt dem, det beror alltid på hur kvinnan är klädd. De står för att det nationella språket ska främjas trots mångkulturen, det är det enda språk som får talas på statliga arbetsplatser.

Flera andra högerextrema grupper har tagit avstånd från Svoboda, menar Elin Gauffin. Men de samarbetar med Svenskarnas Parti.

När det gäller Carl Bildts roll i det hela säger hon att vänstern i Ukraina kallar honom för landets nya inrikesminister.

Elin Gauffin understryker också att Kievregimen är extremt nyliberal. Att uppgörelsen med IMF innebär att Europas näst fattigaste land ordineras ett stålbad som saknar motstycke. Gaspriserna höjs omedelbart med 40-50 procent. Löner och pensioner sänks drastiskt. Samtidigt som alla priser stiger i hela landet när valutan faller fritt:

– Det är ingen livlina till Ukraina, snarare en livlina till bankerna i väst.

Hon kommer också in på Högra Sektorn, ett paraply av fascistiska våldsgrupper som växte fram som en försvarsstyrka för Maidanrörelsen:

– Av den nya regimen används de som polistrupper. Nu skickas de till Odessa med målet att rensa staden från oppositionella. Ukraina glider allt närmare ett totalt förödande inbördeskrig. Den imperialistiska inblandningen från väst och från Ryssland, är som bensin på elden.

Det gemensamma klassintresset är vad Elin Gauffin tror skulle kunna mota undan fascismen, att arbetare går samman och kräver förstatligande av oligarkernas tillgångar. Hon avslutar med en hälsning från Aten. Där menar många att hade det inte varit för antifascisterna så hade Gyllene gryning patrullerat gatorna vid det här laget.

– Det finns en väg ut ur det här och det är internationalismen. Det bästa vapnet mot fascism och nazism. Låt dessa mord svaras med vårt löfte att bli fler och starkare i kampen mot rasism, fascism, militarism och kapitalism.

Aleksej Sachnin, politisk flykting från Ryssland. Medlem i det ryska partiet Vänsterfronten och en av dem som anordnade de massiva demonstrationerna mot Putin 2011-2012. Han har vänner i det ukrainska antifascistiska socialistpartiet Borotba. Han berättar att han var vänsteraktivist i Ryssland. Att han är en del av anti-Putinrörelsen. Att han knappt tror sina öron när folk nu börjar anklaga honom för att stödja Putin, till och med för att vara Putins agent, bara för att han är starkt kritisk mot den nya regimen i Ukraina. I början av Maidan uppmanade han sina ukrainska vänner i Borotba att delta på torget fast de var skeptiska, det ångrar han nu:

– Vi lever i propagandakrigets logik just nu. Liberala medier i Ryssland anklagar mig också för att vara för Putin. För att jag talat om de som fallit offer för ukrainska fascister som är mot Putin. Tyvärr är Putin inte den enda onda kraften här i världen. Jag håller med om att vi inte ska vara en del av Rysslands propagandamaskin, men betyder det att vi inte ska protestera när människor mördas? Vi borde kunna vara mot mördandet, även om Putin också skulle vara det.

Aleksej Sachnin berättar om en av sina vänner i Ukraina. En ukrainsk socialistisk journalist som har skrivit om högerextremismen och kämpat mot fascismen i landet, inte bara under de senaste tre månaderna, utan i tio års tid. För två dagar sedan ringde vännen. Han var rädd. Den våldsamma, fascistiska gruppen Högra Sektorn hade skrivit om honom och hans familj på Internet. Han var orolig för att de allihop skulle falla offer för gruppens våld.

– Idag har vi nåtts av nyheten att beväpnad polis har gått in i hans lägenhet. De letade efter honom. I mina öron låter det som att nazisterna talar om för polisen vad de ska göra, och de gör det, inom två dagar. Är det inte nog för att vi ska demonstrerar? Är det inte nog för att vi ska visa att vi inte går med på att leva i en sådan värld? Är det legitimt att använda sig av nazistiska, paramilitära trupper för att skydda sin regim?

Han tror att varken Putin eller väst kommer att hjälpa människorna i östra Ukraina. Inget läger verkar ha något större intresse av det.

Mathias Wåg, från nätverket Allt åt alla, kallar Odessa för en utmaning för vänsterns solidaritet. Han menar att det borde vara enkelt att ta ställning till att 46 människor har dödats i en brand. Men att den komplicerade situationen sätter vår solidaritet på prov:

– Det är också här vår solidaritet är det viktigaste vapen vi har. Den lösning vi kan använda för att gå in i den konflikt som pågår i Ukraina. Vi vet att det är ett land som är mitt i en geopolitisk konflikt, där Ryssland har sina intressen, Europa sina. Vi vet att landet håller på att slitas i två delar. Vi vet också att Maidanprotesten är legitim, liksom anti-Maidanrörelsen protest.

Vi måste kunna hålla två saker i huvudet samtidigt och vi måste förstå vad fascismen är, förklarar han. Att den är ett dubbelt hot mot vänstern. Ett fysiskt – den slår mot arbetarklassens strukturer och försöker dela den, Högra Sektorn jagade bort vänster-, fackförenings- och feministiska krafter från Maidan – och ett socialt:

– Det är alltid en kamp om hegemoni och vi kan inte låta dem ta över proteströrelserna.

Han påpekar att det är samma sak med anti-Maidanrörelsen och de separatistiska och federalistiska krafter som finns inom den. Också där finns det reaktionära krafter som försöker driva ut vänstern. Borotba är extremt sårbara nu, säger han, de kommer att pekas ut som måltavla. De kommer att drabbas av den hårdaste repressionen:

– Det är därför vår solidaritet måste skära rakt igenom de här uppdelningarna. Vi måste se de arbetarklass- och vänsterkrafter som står utanför den. Utan att släppa det utrymme som finns i de här protesterna. Vi ska inte låta oss drivas ut och krossas av fascister. Det kommer alltid att innebära att vi inte kan stå rena, att vi måste skita ner oss. Vi kommer att befinna oss i sammanhang där reaktionära krafter antingen angriper oss eller försöker liera sig med oss för att ta frågorna.

Det intressanta just nu, menar Mathias Wåg, är vad som kommer att hända när IMF-kraven kommer på Kievregimen och de blir tvungna att genomdriva en ännu hårdare nyliberal politik:

– När det blir uppenbart att även de anti-Maidanprotester som stödjer, eller har ett stöd av Ryssland, inser att det är samma nyliberala politik där. När det blir tydligt att fascistiska krafter lierat sig med en nyliberal politik. Det är då solidariteten kommer in. Det är då vi måste se de grupper som kämpar för vardagskraven, klasskraven, de explosiva. Det enda fascisterna kan ställa emot dem är splittringen som leder till ett inbördeskrig.

Offensiv

Bara arbetarklassens enhet och kamp kan rädda Ukraina

Per Olsson

Offensiv 14/5 2014

Gruvarbetare i Ukraina har gått ut i strejk, men det handlar om mindre motståndsfickor samtidigt som klockan tickar allt snabbare.

Med början den blodiga fredagen i Odessa den 2 maj har Ukrainakrisen i maj stadigt förvärrats. De upptrappade striderna i östra Ukraina och den gångna helgens folkomröstning följt av EU-ministrarnas nya sanktioner i måndags bidrar till en fortsatt eskalering av den konfliktfyllda krisen. Risken är stor för att maj blir inledningen till en kedja av våldsamma händelser bortom all kontroll.

Föga förvånande hävdar de grupper som arrangerade folkomröstningarna i Donetsk och andra städer i östra Ukraina att en överväldigande majoritet deltagit och att 90 procent (ibland mer) ska ha röstat ja till självständighet för de tidigare proklamerade folkrepublikerna Donetsk och Luhansk.

Folkomröstningarna har emellertid inte ägt rum mot en bakgrund som gett utrymme för olika åsikter/grupperingar att kampanja fritt för sin uppfattning. Samma invändning kan också riktas mot det val som ska hållas den 25 maj, samma dag som EU-valet, vilket inte är en tillfällighet. Valet den 25 maj kan liknas vid regimens folkomröstning med syftet att ge de styrande någon slags demokratisk legitimitet och mandat.

Vad som nu händer efter folkomröstningarna i östra Ukraina beror i hög grad på Kievregimens reaktion.

Fortsatta väpnade försök att återta kontrollen över östra Ukraina och nya våldsamma sammandrabbningar på andra håll i Ukraina kommer att ge näring till de grupper som vill att självständighetsförklaringen bara ska vare ett steg på vägen till en anslutning till Ryssland.

(Vissa av de självutnämnda ledarna i Donetsk och Luhansk har aviserat en ny folkomröstning, efter den 25 maj, som ska svara ja eller nej på frågan om anslutning till Ryssland.)

I väntan på en eventuell ny omröstning/begäran om anslutning till Ryssland kommer söndagens folkomröstning att användas för att om möjligt pressa regimen i Kiev till att ge långtgående eftergifter vad gäller graden av självstyre. Eftergifter som den reaktionära regimen i Ukraina än så länge inte visat några tecken på att vilja ge. Det i sin tur ökar risken för en våldsamt och total brytning mellan östra Ukraina och Kiev

Som väntat genomfördes folkomröstningarna trots att den ryske presidenten Putin manat Donetsk och Luhansk att skjuta upp omröstningen och sagt att valen den 25 maj erbjöd en möjlig framkomlig väg. Med sitt utspel önskade Putin dels kunna två sina händer inför den fortsatta utvecklingen och dels dämpa Västs reaktion. Även Kremls värsta hökar fruktar att det laddade läget ska övergå i kaos och krig, och de senaste dagarnas förhandlingstrevare kan följas av flera.

Den sviktande ryska kapitalismen börjar redan känna av Västs relativt begränsade sanktioner. Enligt Europeiska centralbankens (ECB) chef Mario Draghi den 12 maj har kapitalflykten från Ryssland varit 220 miljarder dollar den senaste tiden, vilket är i samma storleksordning som när Ryssland drabbades av en finansiell härdsmlta 2008. Moskvas oro inför ett hotande handelskrig delas också av exempelvis företrädare för den tyska kapitalismen. ”Högt uppsatta tyska företagsledare vallfärdar nu till Vladimir Putins ekonomiska toppmöte [i Sankt Petersburg den 22-24 maj]. Allt detta visar på svårigheterna att hålla en enad front bland västländerna mot Putin när det gäller sanktioner (ekonomiska straffåtgärder)” (SVT den 13 maj).

Till skillnad från USA har EU ett stort handelsutbyte med Ryssland och ytterligare sanktioner riskerar att knäcka den svaga ekonomiska uppgången i EU.

Kievregimens nyliberala och provästliga politik i kombination med att dess väpnade styrkor i allt högre grad reduceras till det nya nationalgardet som befolkas av nyfascister, högerextremister och ukrainska nationalisterna leder oundvikligen till en tilltagande splittring. ”Ilskan, som bara har vuxit efter säkerhetsstyrkornas [Kievs] attacker mot separatisterna [i öst], blev ett crescendo efter Odessa”, skriver Financial Times den 11 maj och fortsätter: ”För den pensionerade gruvarbetaren Alexander Uvarov i Donetsk var Odessa droppen: ’Regeringen skulle ha förhandlat med öst när den kom till makten. Men nu efter all blodspillan finns inte längre någon väg tillbaka’”.

Den uppfattningen delas nog av många. Men utvecklingen är inte given. I östra Ukraina liksom på andra håll i landet har den stora massan av arbetarna än så länge förhållit sig avvaktande i hopp om att läget ska bedarra.

Det har dock funnits inslag av självständig arbetarkamp i form av strejker i gruvor ägda av Ukrainas rikaste oligark Rinat Achmetov. Och från de båda städerna Kryvyj Rih och Krasnodon kommer rapporter om att arbetarklassen har börjat agera som en självständig kraft – mot såväl regimen i Kiev som proryska grupper.

Men än så länge handlar det om mindre motståndsfickor samtidigt som klockan tickar allt snabbare. Bara en organiserad självständig arbetarrörelse kan stoppa utvecklingen mot inbördeskrig och sönderfall. Det är genom att förenas i en gemensam kamp och organisering som Ukrainas arbetare kan slå tillbaka nyliberalismen, slå tillbaka hotet från fascister, högerextrema och ultranationalister.

Varje rörelse i riktning mot en enad kamp och försvar måste ges stöd. Den mest brännande uppgiften är att försöka få till stånd bildandet av demokratiska aktions- och försvarskommittéer som kan utgöra grunden för en arbetarmilis. Men framför allt kan bildandet av sådana kommittéer utgöra ett stort steg mot bygget av ett arbetarparti och kämpande demokratiska fackföreningar som står upp för alla ukrainska arbetare, oavsett etnisk bakgrund, inkluderat rätten till ökat ekonomiskt och politiskt självstyre i de regioner som så önskar.

Försvaret av arbetarklassens enhet kräver ett program för att bryta kapitalismens, oligarkernas och de imperialistiska makternas strypgrepp om Ukraina. För att trygga jobb, garantera alla en dräglig levnadsstandard, fri sjuk- och hälsovård, utbildning och så vidare krävs att landets tillgångar och rikedomar överförs i offentlig ägo och ställs under demokratisk kontroll och förvaltning av arbetarklassen.

Vägen till arbetarklassens enhet och kamp kan tyckas alltför lång. Men det finns inget annat hållbart alternativ till dagens kris och våldsspiral. ■

Antirasister protesterade mot massakern i Odessa

Edvin Edenhage

Offensiv 13/5 2014

Maj Wechselmann var en av talarna.

Den 9 maj anordnade Rättvisepartiet Socialisterna (RS) och föreningen Arbetarmakt en demonstration på Sergels torg i Stockholm för att visa solidaritet med offren för Odessamassakern den 2 maj. Då minst 46 människor, varav flera aktiva antirasister och socialister, dödades av fascister och huliganer.

Rättvisepartiet Socialisterna sände parallellt med demonstrationen en delegation till Utrikesdepartementet för att överlämna en protestskrivelse mot högerregeringens fascistisympatier.

Även på torget kritiserades Carl Bildts osmakliga uttalanden om massakern, där han skyllde dådet på proryska fotbollshuliganer.

Det var cirka 70 deltagare på demonstrationen under den mulna majhimlen. Det fanns ett mått av både vemod och indignation i talen som hölls.

Sigrd Arbman, från Studenter mot Rasism, kommenterade den svala mediebevakningen och det bristande politiska engagemanget.

– Verkligheten är inte Paradise Hotel – den är en brinnande fackföreningsbyggnad i Odessa. På talarlistan stod även Mathias Wåg från Allt åt Alla, som bland annat talade om det tvåfaldiga hotet som fascismen utgör: Det fysiska hotet, när arbetarnas kampstrukturer attackeras, och det sociala, som uppstår när fascismen samarbetar med nyliberalismen.

Elin Gauffin, från Rättvisepartiet Socialisterna, sa i sitt tal bland annat:

– Det vi vanliga arbetare och unga över hela Europa måste inse idag är att fascistiska grupper åter är på frammarsch. Ukraina har nu den mest högervridna regimen i något europeiskt land sedan andra världskriget. Hela talet finns återgivet nedan.

Talade gjorde även Aleksej Sakhnin från Left Front Ryssland, Jens-Hugo Nyberg från Arbetarmakt, Mattias Bernhardsson, RS och Maj Wechselmann, filmskapare.

En enad, internationell antifascistisk rörelse behövs nu, mer än någonsin.

Tal av Rättvisepartiet Socialisternas representant den 9 maj angående massakern i Odessa:

Kamrater och antifascister

Vi har samlats för att det har gått ut en appell för solidaritet, antifascism och internationalism mot den allt mer fruktansvärda utvecklingen i Ukraina.

Vi säger Aldrig mer Odessa.

Det pågår uppenbarligen ett propagandakrig med väldigt mycket motstridiga uppgifter om vad som hände i Odessa för en vecka sedan. Vi vet att uppåt 46 människor varav många aktiva antirasister och socialister dödats av en mobb med fascistiska inslag. Det tärtläger som fanns utanför fackföreningarnas hus – som stod i protest mot den nya extremt högervridna och nyliberala regimen i Kiev – fick ta sin tillflykt till Fackföreningarnas hus. Fascister och huliganer kastade då in molotovcocktails och stod sedan och väntade på de som lyckades kasta sig ur eldsvådan – för att göra slut på dom på gatan.

Socialister har beskrivit att massakern var en hämnd för att Odessabor hade haft modet att demonstrera på första maj, arbetarrörelsens internationella dag.

Vi vet att Barack Obama och Angela Merkel hade en presskonferens strax efter och inte nämnde denna fruktansvärda tragedi. De har sin egen imperialistiska och nyliberala agenda.

Idag firas slutet på andra världskriget. Den maktfullkomlige Putin öser på med nationalism denna dag vilket är totalt förödande för arbetare, kvinnor, hbtq-personer, invandrare, bönder och minoriteter i Ryssland. Det var inte ryska pampar och stalinistiska generaler som gav nazismen dödsstöt – det var de vanliga soldaterna i Röda armén. Det vi vanliga arbetare och unga över hela Europa måste inse idag är att fascistiska grupper åter är på frammarsch. Ukraina har nu den mest högervridna regimen i något europeiskt land sedan andra världskriget.

Svoboda har som bekant flera ministrar i den regim som tog makten inklusive nyckelpositioner så som vice premiärminister och riksåklagare. De är antifeminister och aborträttsmotståndare. Våldtäkt blir i princip nu omöjligt att dömas för eftersom det ska bero på kvinnor klädsel

Svoboda säger att det nationella språket ska främjas och 78 procent av allt medieutrymme måste vara på ukrainska. Det är också det enda språk som ska få talas på statliga arbetsplatser.

Svoboda hade försvarministerposten men fick avgå efter korrupsionsskandal med oligarkerna.

Svoboda är extrema. Andra europeiska fascistiska partier som Jobbik, Polska lag och ordning, FPÖ, FN samarbetar inte med Svoboda idag för de ses som så extrema. Också för att de stödjer Putin och den ryska fascismen.

Däremot samarbetar Svoboda som bekant med Svenskarnas parti. Har varit där på flera konferenser. I somras på ett militärt träningsläger som kallades C14. När nazisterna i Svenskarnas parti attackerade och nästan dödade Showan i Malmö på internationella kvinnodagen – och andra antirasister – var de just hemkomna från Svoboda och en hade fortfarande Svoboda-hattar på sig.

Kiev-regimen är också extremt nyliberal. Uppgårelsen med IMF innebär att Europas näst fattigaste land ordineras ett stålbad som saknar motstycke.

Gaspriserna höjs omedelbart med 40 till 50 procent och löner och pensioner sänks samtidigt som priserna i övrigt stiger när landets valuta faller fritt. Dessa åtgärder kommer att leda till att redan hårt ansatta hushåll får uppleva drastiskt försämrade levnadsvillkor. Det är ingen ”livlina” till Ukraina, utan snarare en livlina till bankerna i Väst.

Högra sektorn är det paraply av fascistiska våldsgrupper så som vita hammaren, legoknektar från Tjetjenien kriget, terroristgrupper. De har haft nära band med SÄPO länge och växte fram som försvarsstyrkan för Maidan-rörelsen – när utrymmet gavs. Högra sektorn har mer och mer sats in som polistrupper av den nya regimen. Nu skickas Högra Sektorn till Odessa för att ersätta den lokala polisen. Enligt tidningen The Guardian med målet att rensa Odessa från oppositionella.

Våldet eskalerar och Ukraina glider snabbt närmare ett totalt förödande inbördeskrig. Den andra maj och följande dagar dödades ju också över 30 människor i östra Ukraina när regimstyrkorna försökte ta tillbaka kontrollen i städer som Slovjansk. Idag rapporteras om nya attacker mot vänsterorganisationen Borotba – polisen har beslagtagit allt på deras kontor i Charkiv/Charkov.

Den imperialistiska inblandningen både från väst och från Ryssland är som vi skriver i uttalandet som bensen på elden. Den enda kraft som kan undvika ett eskalerande inbördeskrig är om arbetare lyckas gå samman. Kravet på förstatligande av oligarkernas tillgångar är ett populärt krav i hela Ukraina. En enighet om det gemensamma klassintresset är vad som skulle kunna mota undan den giftiga nationalismen.

Jag vill avsluta med en hälsning från den internationella antifascistiska konferensen som jag hade förmånen att vara på i Aten för tre veckor sedan för Linje 17 mot rasism och RS räkning. Den grekiska antifascismen är en modell för vad som behövs över hela Europa. ”Hade det inte varit för de antifascistiska kommittéerna så hade gyllene gryning patrullerat gatorna vid det här laget” sas på konferensen. Det finns över 100 kommittéer. De inser att självförsvar är nödvändigt. Kopplingen till den ekonomiska krisen är nödvändig. En av deras uppgifter är att distribuera mat till nödställda så att de fattiga inte dras till fascisternas matdistribution.

Ändå var stämningen på konferensen allvarsam. Representanter från Ukraina, Ungern, Slovakien, Bulgarien, Frankrike var där – länder där extremhögern gjort stora framsteg på sistone. Vi kom fram till att vägen ut ur detta mörka läge är internationalismen.

Internationalismen har alltid varit det bästa vapnet mot rasismen och fascismen. Det behövs samordnad informationsspridning, protestdagar och solidaritetsaktioner. Andra talare kommer

tala om Carl Bildts roll. Han går skämtsamt under beteckningen Ukrainas nya inrikesminister bland vänstern i Ukraina – så vårt jobb är förstås att få bort honom och alla likasinnade.

Idag ropar vi: Aldrig mer Odessa! Låt detta bestiala massmord svaras med vårt löfte att bli fler och starkare i kampen mot rasism, fascism, militarism och kapitalism. Låt skriken från de brända kropparna bli våra skrik på självförsvar, enhet och rättvisa. Vi är skyldiga de dödade kamraterna det. Vi ger aldrig upp!

Proletären

Uppror mot Kievregering

Mario Sousa

Proletären 14/5 2014

Staden Mariupol förvandlades till ett slagfält 9 maj, när regeringen skickade pansarvagnar och tungt beväpnade styrkor. Men de fascistiska styrkorna drevs på flykt och en av pansarvagnarna lyckades invånare i staden ta över.

I Ukraina försöker Kievs kuppregering med alla tillgängliga medel att få det folkliga motståndet på fall. Legosoldater från andra länder används i stor utsträckning i de militära attackerna mot folket i östra och södra Ukraina.

Välbetalda och välutrustade legoknektar, med skyddsvästar, automatgevär, granatkastare och pansarvagnar ger sig på befolkningen på order av Kievjuntan. Men utan framgång. Tvärtom ger sig fler och fler in i kampen mot juntan.

Staden Mariupol med en halv miljon invånare är idag i våra tankar. Dramatiska händelser har gjort staden till ett slagfält. På morgon fredag 9 maj, Segerdagen, kallade den av Kievjuntan nyutnämnde polischefen Valery Androschuk poliserna till polishuset. Polischefen gav order om att stoppa den pågående demonstrationen i Mariupols centrum till minne över Sovjetunionens seger över Nazityskland.

Med sig hade polischefen en legosoldat med automatvapen, befälhavaren för Dnepr, en nybildad kår av legosoldater och fascister komma från Dnipropetrovsk. Polischefen hade kallat kåren till Mariupol för att få hjälp mot oppositionen.

Poliserna vägrade lyda order, ingen skulle stoppa demonstrationen. Polischefen drog vapen och sköt en polis som blev allvarlig skadad. Poliserna försvarade sig och sköt tillbaka. Polischefen träffades av ett skott, ledaren för Dnepr träffades av flera skott och dog direkt.

Detta var inledning till en dramatisk 9 Maj i Mariupol. Polischefen lyckades fly och gömma sig i ett intilliggande rum varifrån han kallade på legosoldater och fascister i nationalgardet för att få hjälp. Snart fanns flera pansarvagnar runt polishuset. De sköt granater mot huset som satts i brand. Flera poliser brändes inne.

När händelserna i polishuset blev kända började folket att strömma till. Legoknektarna blev tvungna att retirera. Överallt mötte de människor utan rädsla som buade ut dem. Fascisterna sköt på folket. Många dödades och än fler skadades. Scenerna från amatörvideor på internet är fruktansvärda. Vid en uteservering blir fem män skjutna. En av dem med en kula i bakhuvudet när han satt och drack en öl.

Fascisterna tog till flykt i pansarvagnarna och lämnade Mariupol i högsta fart. En av pansarvagnarna togs över av folket. Segerstämning rådde i staden samtidigt som man sörjde över de fallna kamraterna och poliserna.

I Mariupol hade oppositionen mot Kievjuntan deklarerat att den inte var beväpnad och inte tänkte beväpna sig. I gengäld respekterade polisen oppositionens rätt till att demonstrera. Detta var en orsak till att polischefen avskedades och ny en polischef av fascisttyp utnämndes av Kievjuntan.

Efter attacken råder stor osäkerhet i Mariupol. Legoknektarna och fascisterna i armén, nationalgardet och Dnepr gav oppositionen ett ultimatum att ge sig senast måndag 12 maj. Annars hotade de att bomba hela staden.

På söndagskvällen offentliggjorde folkmilisen i Mariupol att mannen som stod bakom attacken och hoten mot Mariupol, juntamannen och presidentkandidaten Oleh Lyashko, påträffats och tagits till fånga. En märklig vändning. Nu sitter fascisten Lyashko fängslad!

Samma sak hände med polischefen, han är också fängslad. Under söndagen kunde man se bilder på den väldiga folk massa i Mariupol som köade för att rösta i folkomröstningen om östra Ukrainas framtid.

I västra Ukraina lever många människor i skräck för fascister, men överallt i östra och södra Ukraina reser sig folket mot kuppregeringen. Kievjuntan har köpt legosoldater från flera länder från det ökända Black Water/Academi och Greystone. Enligt den tyska tidningen Bild am Sonntag har 400 legoknektar kommit från USA.

Kring Lugansk, Donetsk, Slavjansk, Kramatorsk, Mariupol med flera städer finns hundratals legosoldater från USA, Storbritannien, Polen och Italien. Det är de som tillsammans med välbetalda fascister i Högersektorn och välbetalda frivilliga från västra Ukraina utgör huvudstyrkan i attackerarna mot den södra och östra delen.

Ukraina styrs av en kuppregering där fascister har initiativet och den formella makten över armén och polisen. De hotar att skjuta alla som inte ger sig. Men det hjälper inte. Kuppregeringen har förlorat kontroll över landet.

Folkomröstningen i östra och södra Ukraina genomfördes som planerat i söndags. Människor strömmade till vallokalerna i samtliga städer där omröstningen pågick. Flera gånger attackerades folkomröstningen av Kievs lakejer, detta i små städer utan egen folkmilis.

I staden Krasnoarmiysk (Röda armé-staden) attackerade fascister en vallokal och stal valsedlarna. Folket förföljde dem, krävde valsedlarna tillbaka och gav sig inte trots att fascisterna hade automatvapen och folket var obeväpnat. Fascisterna sökte skydd i en byggnad efter flera skott i luften och mot demonstranterna. Flera sårades. Folket kämpade med sina liv för folkomröstningen.

När man hör och ser rapporterna i Sverige i SVT och SR grips man av en djup förakt för alla dessa ljugande journalister.